

prędzej uwiliby złoty pejcz na siebie z piasku
na pustyni Gobi
niż napisali wdzięczny dla ucha poemat – nikt
się tego dzisiaj
na ochotnika nie podejmie – wbrew
obietnicom –
nikt tego za mnie nie zrobi ani lepiej ani
gorzej

a spieszyc się trzeba bo do wieczora wszystkie
znaczące słowa
zgęstnieją jak zmrok i legendarny król
wyjdzie w przebraniu
żebraka zobaczyć na własne oczy co mówią
i robią jego poddani
a im język kołkiem nie stanie gdy będą
w cztery oczy zaklinać się

że mówią prawdę (na wszystkich świętych
i długą siwą brodę
króla gołębiej delikatności i urody) dziwiąc
się że taki prostak
co przed nimi stoi wyhodował w ukryciu jej
białą podobiznę
wtedy ja po raz kolejny w życiu nim zasną po
ciężkim dniu

kiedy się wydostanę spod lawiny wspomnień
w jądrze pestek
mięsistych owocu granatu wyruję wszystko
ostrym rylcem
zjadliwej satyry – to o czym łąli i oni
(przypadkowi włóczędzy)
i sam król (bez obaw o napad podający się za
kogoś innego)

jakby miało to wiekopomne znaczenie dla
przyszłych pokoleń i
następnych stuleci – dorzucę jeszcze od siebie
niejadalną skórkę
ironii – zanim los wykrzesze iskrę czasu która
i tak podstępny
ogniem strawi płynącą z nurtem życia moją
małą prywatną łupinę

Jerzy Utkin

cenia

mnie nie
mienie najdroższe
lecz własne
sumienie

kodeks
mój stanowi

wymiar kary
surowszy
niż skrzywienie
ust

mienie cenia

nad życie
paragrafy krzywdy

słowa z kłamstwa
wyssane

cenia ponad

wszystko

człowiek człowiekowi

twórcy
paragrafów krzywdy
nie mają niczego
na sumieniu

za to
wszystko mają
w dupie

bezprawie
w majestacie prawa

ukazuje swoje
wilcze kły

gdy
człowiek człowiekowi

sędzią oraz katem

skazują

grożą palcem
zbrodniarzom

skazują
za sukces

tylko ten
nic nie straci
kto niczego
nie ma

na łasce i o łasce
sycąc się jałmużną

czerstwą jak kromka
głodu

i gorzką
jak żółć

Marzena Broda

Rudzik za oknem

Siedziałam przy stole, popijając herbatę,
I patrzyłam przez okno. Wiatr przybierał na
sile.

W nagłych nieregularnych powiewach szarpał

Pokrywą od kubła na śmieci. Latały liście
I foliowe worki zaczęły się o krzewy,
Dopóki nie odhaczył ich mocniejszy
podmucha.

Gdy tylko zrobiło się południe, zaraz sfrunął
Na ścieżkę rudzik. Nierealnie kolorowy,
O rudawym gardle, przystanął, pochylił ciało,
Żeby się zamachnąć skrzydłami do przodu,
I wyprostował się, trzymając w dziobie

robaka,
W odległości nie większej niż pięć metrów
ode mnie.

Między gałęziami (czarne i bezlistne,
Okryte omszałą korą) śmignęła wiewiórka,
Skacząc z góry na dół rozhuśtała drzewa.
To prostując, to podciągając ogon pod siebie,
Dotarła do ich wierzchołków, nie zdradzając
Żadnych oznak niepokoju ani chęci ucieczki.
Wiatr nawet na chwilę ustał, przeciągając
Mój wzrok w prawą stronę, nieco na

południe,
Gdzie na dotąd trupio szare niebo naszły
chmury,

Które się rozpierzchły, rozgonione
podmuchami,

Ale odbite w brązowawej kałuży, obramionej
Zapadniętymi brzegami starego błota.
Nie wiedziałam, czy śledzić je, ryzykując, że

rudzik

Wskoczy na śmietnik, a potem się wzbije
I, rozkładając w powietrzu szeroko ogon,
zniknie,

Czy odejść od okna i czekać, aż się
wypogodzi,

Czy raczej dalej obserwować jego krzątanie,
W nadziei że uda mi się zobaczyć o wiele

więcej.

W końcu ogarnęło mnie wrażenie, że może
oglądam

Coś niezwykłego, coś, co się wydarza
jednak

Codziennie tu i teraz w ogródku, bardziej
nijakim

Niż zwyczajnie zaniedbanym po zimie (to
kwestia

Czasu nim wszystko uporządkuję). Dzisiaj
Jakikolwiek by on był, niewiele da się w nim
zmienić.

Kłaskanie piegzy

Z początku tylko wlatywała w gęstwinę liści
I prędko z niej wylatywała,
Później, jak przefruwała wśród gałęzi,
Zauważyłam w tarninie wyplecione gniazdo,
Koszyk z suchych traw, wielkości piłki

tenisowej,

Nic więcej. Ale nie było poruszenia w liściach
Ani szczegółu, o którym można by pomyśleć,
Że przy takiej pogodzie, kiedy nawet pająki
Nie potrafią usiedzieć na miejscu,
Zaraz mignie w powietrzu upierzona plama
I będzie słycać kłaskanie – coś jak uderzanie,
Dosyć ciche, patykami w deskę.